

NIJMEGENAAR VAN HET JAAR 2008 KOMT 50.000 EURO TEKORT

‘Ik bestuur ze met trucjes van de straatcultuur’

Het liefst zouden ze hem willen klonen, Saïd Achouitar, Nijmegenaar van het jaar 2008. Ooit risicojongere uit een achterstandswijk, inmiddels rolmodel die met zaalvoetbal en huiswerkprojecten rust brengt in moeilijke wijken. Maar achter de schermen is het ploeteren, Saïd krijgt zijn projecten niet volledig gefinancierd.

Leg allemaal je bal neer en kom hier in het midden van de zaal in een kring zitten!’ Voor de tweede keer legt Saïd Achouitar (26), een boomlange, tengere jongeman in joggingbroek met baseballpet, de zaalvoetbaltraining stil. De leerlingen van groep vier en vijf van een basisschool in de Nijmeegse Vogelwaardwijk Hatert verzamelen zich. Hassan huult, Mo heeft hem een klap gegeven. ‘Mo, waarom deed je dat?’ wil Saïd weten als alle kinderen om hem heen zitten. Mo mompelt dat Hassan irritant is. Saïd maakt hier een punt van. ‘Ben jij zoveel belangrijker dan de andere kinderen dat jij mag slaan, Mo?’ ‘Nee,’ zegt Mo nauwelijks hoorbaar. ‘Nee hè, wij zijn allemaal even belangrijk. Groep, moeten we Mo wegsturen?’ De kinderen die ‘nee!’ roepen overstemmen het ‘ja!’ van een paar andere kinderen. Mo mag blijven en de kinderen voetballen verder.

Geen smoesjes

Tweehonderd kinderen van negen tot zestien jaar krijgen in vijf Nijmeegse wijken wekelijks twee voetbaltrainingen en huiswerkbegeleiding volgens de ‘methode Saïd’. ‘Voetbal is voor mij een middel,’ licht Saïd toe in het kantoorpand pal tegenover het centraal station van Nijmegen dat hij van een woningcorporatie ter beschikking heeft gekregen. ‘Eerlijk gezegd interesseert voetbal mij geen flikker, maar die kinderen

vinden dat wel belangrijk. Wat ik belangrijk vind, is dat zij hun diploma halen. Zij willen erbij horen met een trainingsoutfit. Als ik zeg dat ze naar huiswerkbegeleiding moeten, nemen ze dat op de koop toe.’

Voor wat hoort wat, luidt het onwankelbare principe van Saïd. Als je zomaar een potje wilt voetballen, dan doe je dat maar ergens anders. ‘Ik ben heel streng. Ik zeg tegen de jongens: dit krijg je van mij, maar ik vind het belangrijk dat jij je best doet op school, dat je je gedraagt in de wijk, dat je respect hebt voor oudere mensen en dat je je afspraken nakomt. Die elementen maken dat je succes hebt. De jongens spreken elkaar hier op aan.’

Tijdens de trainingen vraagt Saïd de kinderen het hemd van het lijf: Hoe gaat het op school? Hoe gaat het in

Als je dat niet weet te gebruiken, loop je bij deze jongeren al bij voorbaat achter de feiten aan.’ Duidelijkheid, dat is waar het om draait. Alle kinderen krijgen een tenue, dat moeten ze altijd meenemen naar de training. Geen smoesjes dat het in de was zit. ‘Ja maar’ bestaat niet. Aan het begin van het seizoen nemen de kinderen hun rapport mee van het afgelopen jaar. Saïd: ‘Eerst kijken we naar het gedrag en de inzet, over het algemeen zegt dat alles over de cijfers. Bij een goed rapport krijgt een jongen vrijstelling van huiswerkbegeleiding. Het is een spel van geven en nemen.’

Rolmodel

De overlast in de wijken is verminderd, de schoolprestaties van de kinderen zijn verbeterd en de jongeren

‘Ik ben heel streng. Ik zeg tegen de jongens: dit krijg je van mij, maar ik vind het belangrijk dat jij je best doet op school’

de wijk? ‘Soms zeg ik dat ik weer wat heb gehoord - vaak is dat niet zo - maar dan kijk ik hoe ze reageren. Dat is een trucje van de straatcultuur waarmee ik ze kan besturen.

zijn enthousiast. De voordrachtscommissie van de verkiezing ‘Nijmegenaar van het jaar 2008’ oordeelt: ‘Saïd Achouitar is een absoluut rolmodel voor de Nijmeegse jeugd. Hij

Zaalvoetballen met Saïd Achouitar

weet een moeilijk benaderbare groep jongeren te betrekken. Hij biedt de kinderen de kans om zich sportief te ontplooiën en zorgt er bijna *en passant* voor dat ze ook werken aan hun toekomstperspectieven qua scholing en arbeidsmarkt.' Saïd heeft er een dubbel gevoel over: 'Je leidt je jongens op tot een ondersteuning van de maatschappij, terwijl ze daarvoor nog een bedreiging waren. Maar als je kijkt wat je er zelf voor terugkrijgt, dan vraag ik me af 'waar ben ik mee bezig?' Er zijn heel veel artikelen over mij geschreven en iedereen denkt "Zo, die jongen heeft het goed voor elkaar". Maar als je erin verdiept, dan kom je tot een heel andere conclusie,' lacht Saïd.

Doorstromen

Achttien jaar was Saïd, hij woonde in de Nijmeegse achterstandswijk Heseveld. Een wijk met veel overlast door jongeren: vernielingen, criminaliteit, hinderlijk rondhangen. Saïd dacht na over de situatie van de jongetjes om zich heen. 'Iedere jongere heeft talenten,' pleit hij, 'je moet een manier vinden om hun vertrouwen te winnen. Als je dat eenmaal hebt, kan zo'n jongen gigantisch veel voor je doen. In positieve zin.' Saïd begon een balletje te trappen met de jon-

gens. Het animo was groot en iedere week groeide de groep. De buurtcommissie stelde een klein budget beschikbaar om een zaaltje te huren en wat ballen te kopen. 'De jongens waren al heel enthousiast toen we dat hadden.'

Inmiddels is die voetbalactiviteit uitgegroeid tot een bedrijf, *Futsal Chabbab* (jeugdzaalvoetbal), dat

'Voetbal interesseert me geen flikker'

projecten uitvoert in vijf achterstandswijken van Nijmegen. Een project is veertig weken lang twee zaalvoetbaltrainingen en een keer huiswerkbegeleiding voor 25 kinderen. Jongeren ouder dan zestien jaar die willen blijven zaalvoetballen, kunnen doorstromen naar de door Saïd opgezette zaalvoetbalvereniging *Chabbab Hees*. Deze vereniging staat open voor jong en oud, niet uitsluitend voor de deelnemers vanuit de projecten.

Ook heeft Saïd de *Stichting ter*

Bevordering van Futsal Chabbab opgericht. Deze stichting coördineert de subsidieaanvragen aan de woningcorporaties, de gemeente en het bedrijfsleven. Sinds 2008 wordt Saïd betaald vanuit zijn stichting. 'Voor die tijd deed ik de projecten op vrijwillige basis, tegen een vergoeding van vijftienhonderd euro per jaar voor werk waar ik veertig uur per week mee bezig was. Dat was te gek voor woorden.'

Slapeloze nachten

Saïd geeft een rondleiding door het kantoor waar hij samen met het ROC en de gemeente een leer-werkbedrijf aan het opzetten is. 'Hier zitten de stagiaires,' hij wijst om zich heen in een grote kamer met vijf bureautafels, twee computers en een vitrinekast vol voetbalbokalen en een beeldje met 'Nijmegenaar van het jaar 2008'. Saïd wenst meer computers, want een totaal van drie computers op vijftien stagiaires is onvoldoende. 'Ik check 's avonds thuis altijd mijn mail, want dat lukt hier niet.' Zeven dagen per week is hij in touw. Van de zestig, zeventig uur die hij wekelijks werkt, krijgt hij krap de helft uitbetaald. 'Overdag loop ik zo'n dertig uur hier op kantoor rond om stagiaires te

begeleiden, maar dat is gratis.' Het enige wat hij krijgt uitbetaald, zijn de projecten die hij uitvoert in de vijf wijken. Maar ook daar is de financiering nog niet voor rond. Een project kost op jaarbasis 30.000 euro. In totaal komt dat neer op anderhalve ton. Vanuit de WMO neemt de gemeente daarvan een derde op zich, woningcorporaties Talis, Portaal en Standvast Wonen nemen eveneens een derde voor hun rekening. Voor vijf jaar. 'Dat laatste derde deel staat

wat doe ik met die andere vijftien jongens? Hun tennes betaald ik van mijn eigen loon. Omdat ik weet hoe het is om je machteloos en minderwaardig te voelen. Dat heb ik zelf ook zo ervaren, daarom ben ik zover gekomen.'

Methode Saïd

Even later lopen we een sportzaaltje binnen om een training te bekijken van een van de jongens die Saïd zelf trainde toen hij acht jaar geleden

teiten opstarten in andere Gelderse steden. Maar ja, dan kom je op het punt dat instanties de werkwijze van bovenaf gaan invoeren. Terwijl de methode Saïd uitgaat van werken van onderaf. Het is lastig om daar doorheen te breken.'

Gespaard

Saïd rijdt in zijn zilvergrijze Mercedes Benz van de sporthal terug naar kantoor. 'Ai,' zei hij bij het instappen, 'met deze auto schop ik mijn voorgaande verhaal onderuit. Maar ik heb ervoor gespaard hoor! Ik rook niet, ik blow niet en ik ga zaterdag nooit stappen, want ik moet zondag vroeg op'. Bij een plantsoentje in de wijk Heseveld wijst hij op een lage jaren '60-flat: 'Kijk, daar woon ik, mijn ouders wonen een paar huizen verderop en weer wat verder woont mijn broer. Als ik 's avonds thuiskom, plof ik op de bank bij mijn ouders. En als ik erg moe ben, blijf ik lekker bij ze slapen.' *

De namen van de kinderen in dit artikel zijn gefingeerd.

'Ik weet hoe het is om je machteloos en minderwaardig te voelen'

nog open. Ik dacht commitment te kunnen vinden in het bedrijfsleven, maar met de economische crisis valt dat behoorlijk tegen,' zegt Saïd krabbelend achter zijn oor. Het gat van 50.000 euro per jaar bezorgt hem slapeloze nachten. 'In de wijk Dukenburg heb ik een groep van veertig kinderen, terwijl het project voor 25 kinderen is begroot. Dus 25 broekjes, shirtjes, sokken en jackjes. Maar

begon. We gaan zitten op een bankje langs de lijn en Saïd kijkt tevreden toe. 'Hij geeft precies hetzelfde les zoals ik hem les gaf.' Negen jongens van Saïds eerste lichting worden opgeleid volgens de 'methode Saïd'. Die methode wordt vastgelegd door socioloog Ruud van der Meulen. 'De negen jongens van het eerste uur moeten over een jaar met een diploma 'methode Saïd' op zak activi-

Saïd Achouitar: 'Hun tenue betaal ik van mijn eigen loon.'